

Eithne Shortall
SZERELEM
A HUSZONHETEDIK
SORBAN

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Eithne Shortall

SZERELEM
A HUSZONHETEDIK
SORBAN

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Love in Row 27

Copyright © 2017 by Eithne Shortall
All rights reserved.

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 118 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA
Készült 20 nyomdai ív terjedelemben

Feladó: Marsha Clarkson vezérigazgató
m.clarkson@heathrow.co.uk
Tárgy: Fwd: Életbe lépő biztonsági intézkedések
Július 23. 23:11
Címzett: minden munkatárs

Köszönöm, hogy részt vettek a délutáni tájékoztató értekezle-
ten. A főbb pontok tehát a következők:

Mivel a biztonsági rendszerünk hamis riasztást érzékelt,
nem képes kimutatni a működési tevékenységünk bizonyos
gyengeségeit. Konzultáltunk a belügyminisztériummal, és ab-
ban egyeztünk meg, hogy amíg a biztonság rendszerünk hely-
re nem áll, szüneteltetjük az önálló utasfelvételt.

Valamennyi repülőtársaság minden utasfelvételének kézzel
kell megtörténnie. Az utasoknak személyesen meg kell jelen-
niük a check-in pultnál, a referenciaszámukkal és az azonosító
okmányukkal. Pluszmunkaerőt csoportosítunk át erre a terü-
letre – így próbáljuk elejét venni a kollégák túlterhelésének.
A repülőtér vezetősége pluszdíjazást helyez kilátásba a túlórák
kifizetésére.

Az önálló utasfelvételre szolgáló pultokat át kell helyezni,
vagy a raktárba szállítani. Az internetes becsekkolás szintén
felfüggesztésre kerül. Azt a javaslatot kaptuk, hogy a megszo-
rítások legalább egy évig maradjanak érvényben. A személyze-
tet a későbbiekben is folyamatosan tájékoztatjuk.

Holnaptól visszatérünk a légi utazás múltjához, és moso-
lyogva vesszük az akadályokat. Ez egyben remek lehetőség
arra, hogy az ügyfélszolgálatot helyezzük a munkánk közép-
pontjába. Mindannyiukat arra buzdítom, hogy tegyenek meg
mindent az utasok kényelme érdekében.

Marsha Clarkson

vezérigazgató, Heathrow Repülőtér

<<Kérjük, ne válaszoljon erre az e-mailre!>>

Már nyolc napja érvényben volt az önálló utasfelvétel embargója, amikor egy oldaltáskákkal felszerelt nő jelent meg az Aer Lingus pultjánál, és merő véletlenségből elindította Cora Hendricks életének legromantikusabb történetét. Egy történetet, amely attól volt olyan végtelenül megnyerő, hogy Corának semmi köze nem volt hozzá. Mert ebben a pillanatban, ha szívügyekről esett szó, legfeljebb a kerítő szerepét vállalta.

Július utolsó napja volt, és Cora nem egészen egy hónapja dolgozott a légitársaságnál. Alig melegedett meg új munkahelyén, a check-in pult mögött, amikor az embargó teljesen felkavarta a Heathrow reptér életét. Épp akkor is kétségbeesetten igyekezett megküzdeni a véget nem érő sorokban kígyózó, egyre türelmetlenebb utasokkal, miközben minden tőle telhetőt megtett, hogy úgy tűnjön, mindent kézben tart, amikor megállt előtte a csomagok alatt roskadozó nő, és egy apró diktafont helyezett a pultra.

– A podcastomhoz kell. Az egy interneten keresztül sugárzott rádióműsor. – Megnyomott egy gombot a mikrofon oldalán, miközben a csomagjai a repülőtér régi padlózatán landoltak. – Ne aggódjon! Senki sem fogja hallani. Már majdnem egy éve készítek ilyen felvételeket, és eddig nem sikerült három hallgatónál többet szereznem. – A nő beledugta a fejét egy nagy fülű, hatalmas és minden jel szerint túlpakolt táská-

ba, és kotorászni kezdett az útlevele után. – És, bár tagadja, tudom, hogy anyukám az egyik. Megtaláltam!

Cora elvette a számárfüles okmányt, és elkezdte begépelni a számítógépbe a nő adatait.

– És miről szól a műsor?

– Tulajdonképpen egy könyves útikalauz. Mindig azt mondogattam magamnak: „Trisha! Többet kellene utaznod és olvasnod.” Ezért, amikor a barátom szakított velem – már túl vagyok rajta, egy szót sem érdemes pazarolni rá –, úgy döntöttem, hogy kihasználom a lehetőséget. Elhúzó, és azt teszem, amit mindig akartam.

– Utazik és olvas?

– Pontosan. És nem érdekel, ha senki nem hallgatja meg a beszámolókat. Folyton mindent elfelejtek meg elveszíték, ezért jó, ha van róla felvétel. Ez – mutatott a mikrofonra – tulajdonképpen egy függetlenné vált lány szóbeli történelme.

– Ez remekül hangzik – állapította meg Cora, és komolyan is gondolta.

A régi önmaga szívesen tett volna valami hasonlót, de amikor ő „függetlenné vált” – hogy az eufemizmusok eufemizmusával éljünk –, a jóval közhelyesebb utat választotta, és egyszerűen összeomlott.

– Egy halom könyvet elolvasok, beszámolok róla, és ha jó, elutazom oda, ahol játszódik. *Könyveld el a világot!*, ez a műsorom címe, ha esetleg szeretne a negyedik hallgatóm lenni.

– 27B ülés, bezállás a B kapun keresztül – mondta Cora a mikrofonhoz hajolva, miközben visszaadta a nőnek az útlevét, a bezállókártyával együtt. – És milyen könyv vezet Belfastba? Csak nem valami thriller?

– Ez valójában egy kis csalás. A műsor indulása után olvastam el a *Trónok harca*-sorozatot. Az exem utálta a fantasyt, ezért kezdetben ezt a műfajt kihagytam a szórásból, de most egyszerűen imádom! Mivel Westeros nem valóságos hely, úgy

gondoltam, elmegyek Belfastba. Itt forgatták a tévésorozatot, vagyis ez áll a legközelebb a könyvbeli helyszínhez.

– Én nem vagyok nagy tudományos-fantasztikus rajongó.

A nő elhallgatott.

– De ez fantasy.

– Ó, értem...

– Semmi köze hozzá a tudománynak.

– Még nem olvastam ilyesmit.

– Teljesen más műfajról van szó.

Corának sikerült megszakítania a szemkontaktust.

– Nos, mindenképpen meghallgatom a műsorát.

– Kösz! – A nő fogta a diktafont, és a felszálláshoz szükséges dokumentumokkal együtt behajította az egyik oldaltáskába. – Lehet, hogy ön lesz az egyetlen!

Hat hónappal később Cora a metrón ült – hat hónappal az után a *bizonyos nap* után –, és eszébe jutott, hogy azonnal tudta, van valami különleges abban a podcastos nőben. Érdekes volt az energikussága és a dolgokhoz való hozzáállása. Ám Cora, akit mindig érdekelt mások élete, pontosan tudta, hogy ennél többről van szó. Ezért amikor úgy egy órával később George R. R. Martin *Trónok harca* című könyvének egy gyűrött példánya nagyot puffanva landolt előtte a pulton, szinte meg sem lepődött. Valahogy sorsszerűnek tűnt.

– Belfastba? – kérdezte, és a göndör hajú könyvtulajdonosra nézve felvonta a szemöldökét.

A fiatalember elképedve meredt rá.

– Ezek szerint sok *Trónok harca*-rajongó repül Észak-Írországba? Tudhattam volna, hogy csak egy vagyok a sok közül – jegyezte meg, és átadta a szükséges dokumentumokat. – Az első *Gyűrűk Ura*-film után elutaztam Új-Zélandra, és a szállodák fele tele volt brit rajongókkal.

– Elment Új-Zélandra egy film miatt?

– Hát, a Megyét konkrétan nem tudtam felkeresni.

Cora ránézett a hórihorgas fiatalemberre, és valahol, a megribbenő fekete szempilla mögött, minden a helyére került. A gondolatai azonnal visszatáltak a podcastos nőhöz, aki maga volt a megtestesült lelkesedés. Ránézett a férfira, a zavart mosolyára és a hasonlóan hanyag külsejére. Ellenőrizte az ujját – nem látott gyűrűt –, majd rápillantott a megviselt könyvre, amely még mindig a pulton hevert. A világ összes repülőtere közül a nemes cél végül itt találta meg.

– És mondja csak! – szólt, igyekezett nem túlbuzgónak hangzani. – Ön fantasznek nevezné a *Trónok harcát*?

A férfi izgatottan felnevetett.

– Talán Zsákos Bilbónak nem szőrös a lába?

– Ööö... De?

– Naná, hogy az!

Cora nem azért jelentkezett erre a reptéri munkára, mert ez előrelendítette volna a karrierjét, sokkal inkább mentőövként szolgált. Két évet töltött Berlinben, és amikor hazajött, megpróbált talpra állni egy szakítás után, ami összetörte a szívét. Úgy érezte, semmi sincs benne a helyén. Mintha valaki megragadta, és olyan erősen megrázta volna, hogy a testében is minden összekeveredett. Amikor Cora hazajött, úgy gondolta, szívesen segítene az embereknek, de az összes tipikus segítő hivatást – ápolónő, szociális munkás, tanácsadó – túl nagy fatatnak érezte, túl fontosnak, és kicsit félt, hogy elrontaná. Úgy vélte, hogy az Aer Lingusszal nyer egy kis időt, hogy rendezze a sorait, és a belső szervei a helyükre kerüljenek.

Miért telt egy egész hétbe, hogy felismerje, ami végig ott hevert az orra előtt? Az embargó valóságos ajándék volt: se on-line utasfelvétel, se önálló utasfelvételi pult; mindenkinek oda kellett mennie hozzá. A sorsuk – vagy legalábbis az a hely, ahol az utazásuk néhány óráját eltöltötték – az ő kezébe ke-

rült. Végtelen számú lehetőség nyílt előtte, hogy ő lehessen Cupido. Megtalálta! Így tud segíteni az embereken.

Cora átfutotta az ültetési rendet a Belfastba tartó járaton, és megállapította, hogy a 27A, vagyis a podcastos nő melletti ülés még szabad. Cora ide ültette a göndör hajú fiatalembert. Átadta a jegyét, de eszébe jutott még egy kérdés:

– Ugye nem a párjával utazik?

A férfi elpirult.

– Ahhoz előbb szereznem kellene valakit, nem igaz?

– Tökéletes! A 27A ülés az öné. Beszállás a B kapun keresztül. Kellemes repülést kívánok!

Miközben a metró zakatolt a korai reggeli Dél-London külvárosában, és az alagút sötétjéből kibukkant a téli reggel sötétségébe, Corát önkéntelenül is izgatott lelkesedés öntötte el. *Boldog félév-fordulót!* Hat hónap telt el azóta, hogy az ingázása értelmet nyert. Hat hónapja vált a heathrow-i check-in pult mögött végzett munkája figyelemelterelő és elég jól megfizetett időtöltésből szívből jövő hivatássá.

A kiszemelt utasokra vonatkozó információ nagy részét megtalálta a repülési dokumentumaikban és az interneten. A közösségi oldalakon legalább annyi minden kiderült valakiről, mint egy társkereső oldalon. És néhány ingyenrepülésért cserébe az öccse, Cian írt neki egy olyan számítógépes programot, amelynek segítségével gyorsan ki tudta szűrni azokat az utasokat, akiknek a családi állapotuk „egyedülálló”.

A metró megállt a Heathrow-n, és Cora a többi utassal együtt leszállt. Nyújtózkodott egyet, felment a mozgólépcsőn, és elhatározta, hogy sütteti egy kicsit az arcát a napon, mert végre jó idő volt. A taxiállomás mögött állt egy pad, ott szokta elfogyasztani az ebédjét, miközben nézte, ahogy vadidegenek megbeszélik, hogy közös taxival mennek be a belvárosba. Szerette elképzelni az életüket, és azokat a dolgokat, amelyekről a közös út során szót ejtenek.

Cora szerint a repülésben az volt a legizgalmasabb, hogy vajon ki kerül a mellőttünk lévő ülésre. Amikor a beszállókapuk előtt várakozott, mindig körülnézett, és megpróbálta eldönteni, melyik utastársa mellett ülne a legszívesebben. Képzeljük csak el, milyen lehet megismerni életünk szerelmét tizenkétezer méterrel a föld fölött! Már a pusztá gondolatától is elalélt. Ám ezekben a napokban Cora lábadozó üzemmódban volt, ezért az efféle véletlenek személy szerint a legkevésbé sem érdekelték. De mindenki más számára végtelen lehetőség kínálkozott, és most ő tartotta a kezében a gyeplőt.

A személyzeti helyiség tömve volt a reggeli műszakra érkezőkkel, a kávéjukat iszogatták, és megszabadultak a felesleges rétegektől. Cora nem járt kint, amióta öt órakor belépett a Finsbury Park állomásra, de így is fázott az ujja hegye. Mindig rossz volt a vérkeringése. „Hideg kéz, meleg szív”, mondogatta Friedrich, és Cora azon nyomban elhessegette a gondolatot. Beütötte az öltözőszekrénye számkódját, és kinyitotta a fémajtót. Ebben a pillanatban felbukkant mögötte Nancy, tökéletes arca véget vetett Cora ábrándozásának.

– Kukucs, Cupido! – köszönt a stewardess, és egyik kezét a szekrényajtóra, a másikat pedig csípőre tette.

Nancy Moone Corával együtt kezdett a légitársaságnál, és véletlenül a legjobb barátnője lett. Ámítás, hogy az ember megválaszthatja a barátait. Csakis földrajzi közelség kérdése. Az iskolai barátságok csak olyanok között köttetnek, akiknek ugyanaz az irányítószámuk, a munkahelyi barátságok pedig azok között szövődnek, akiknek történetesen egymás mellett áll a szekrényük.

– Mi a helyzet, Nancy? – kérdezte Cora, majd lerúgta a sportcipőjét, és belebújt a formalábbelibe. – Kora reggel van, és téged majd szétvet az energia.

– Te is így lennél velem, ha az anyukámmal töltöttem volna

a hétvégét. „Minden gyerekem kisbabát akar, kivéve azt az egyet, akinek méhe is van!”

– Ezt biztosan nem mondta.

– Valóban. De ez volt az egész látogatás lényege. Nézd meg a körmeimet! Tövig rágtam mindet.

Nancy mindig légiutas-kísérő szeretett volna lenni. Gyerekkorában azt játszotta, hogy egymás mögé ültette a fiútestvéreit a liverpooli házuk lépcsőjére, majd mindegyikük térdén gondosan elhelyezett egy papír zsebkendőt meg egy kis mazsolát, és udvariasan emlékeztette őket, hogy amikor megették, hajtsák vissza a tálcájukat függőleges helyzetbe. Amikor a Moone család először utazott el nyaralni Benidormba, a tizenkét éves Nancy autogramot kért a nőtől, aki a biztonsági bemutatót tartotta.

Ha az ember az egyenruhája nélkül, más környezetben látná a huszónhét éves Nancyt, nagy valószínűséggel akkor is kitalálná, hogy mi a foglalkozása. Szőke, tökéletes alakú nő volt, hibátlan sminkben, mint azok a posztereken szereplő lányok a légi közlekedés hajnaláról.

– És neked milyen volt a hétvégéd? Csak nem találtál egy valamirevaló pasit, csinos dizájner öltönyben? Ennek szól a széles, ábrándos mosoly?

– Aligha – motyogta Cora, mert a szája tele volt a csatokkal, amelyekkel sűrű, fekete haját tűzte hátra.

– Nemsokára öreg, ősz és ráncos leszel, akkor majd megbánod, hogy nem hallgattál a te Nancy barátnődre.

– És pontosan mit kellett volna kezdenie a hetyke és kihívó énemnek Cornwall sötétjében?

– Egy esküvőn voltál! Egy kis flörtbe még nem halt bele senki. Rád fér egy kis gyakorlás. Tudod, ez nem olyan, mint a biciklizés: nagyon is el lehet felejteni. – Nancy kisajátította Cora tükrét, és felemelte a szempillaspirálját. – Gyakorlat teszi a mestert. Higgy nekem, Cupido! Csak a te érdekeidet tartom szem előtt.

Nancy az a fajta nő volt, akiért a férfiak örömmel csinálnak bolondot magukból, de a légiutas-kísérő szívéen viselte Cora szerelmi életének alakulását. Ha a barátja projejektként kezelte mások romantikus kalandjait, akkor Nancy ugyanígy tekint majd Cora szerelmi életére.

– Néha jó emberekkel találkozni – folytatta. – Annyi biztos, hogy itt nem jössz össze senkivel. A beképzelt pilóták és a fedélzeti személyzet férfi tagjai egyáltalán nem érdeklődnek a nők iránt. Nem számít, milyen méretes keblekkel bír az illető. – Cora borúsán ráncolta a homlokát, és felhúzta a kosztümkabátját. – Ki kell mozdulnod.

– És mi van azzal a British Airways-es pilótával, akivel randizgattál? Paul, ugye?

– Az más – vágta rá Nancy. – Ő ellenállhatatlanul jóképű volt. Az első és utolsó repülő fiúm. Legjobb, ha nem mossuk össze a munkát az élvezettel. Voltak egyáltalán azon az esküvőn?

– Azt hiszem, százhusz vendéget hívtak meg.

– Szent ég, Cupido! Ez hihetetlen. És egyetlen fickó sem keltette fel az érdeklődésedet? Senkit nem találtál dögösnek? Mondd, hogy legalább az egyedülállók közé ültettek!

Valóban nagyon sok érdekes ember volt ott, de nem abban az értelemben, ahogyan Nancy gondolta. Corát egyáltalán nem érdekelték. Az esküvők úgy általában nem lelkesítették túlzottan. Nem számított, milyen közeli barátságban van az ifjú párral, amint elhangzott a fogadalom, és elhajtották a csokrot, Cora egyáltalán nem foglalkozott a menyasszonnyal és a vőlegénnyel. Gyerekkorában is azonnal megunta a szappanopera-szereplőket, miután összeházasodtak. A történetük már korántsem volt annyira izgalmas, és korlátozódtak a lehetőségek. És huszonnyolc éves korára nagyjából ugyanígy érzett a való élettel kapcsolatban. Gyűrű az ujjon, papírok aláírva – egyenlő: vége a játéknak, nyugodtan alvó üzemmódba

kapcsolhatunk. Cora ízig-vérig romantikus alkatnak vallotta magát, és amennyire ő látta, egy esküvőknek – a pontos menetrenddel és a több hónapos szervezéssel – nem sok köze van a romantikához.

Volt azonban egyetlen dolog, amiben Cora és Nancy egyetértett: az egyedülállóknak fenntartott asztal miatt érdemes volt lakodalomba menni. Nem azért, mert Cora akár találhatott volna magának egy kedélyes férfit, hanem mert ez az asztal számtalan izgalmat rejtett. Egy olyan napon, amelyet életek összekötésének szenteltek, itt bármikor történhetett valami.

A szombati szingliasztalnál – Cora együtt járt a menyasszonnyal az egyetem művészettörténet szakára – nyolcan foglaltak helyet. Vagyis heten, ha nem számítjuk Corát, márpedig ő nem számította magát. Cora volt a közvetítő.

Mindent elkövetett, hogy kihozza a helyzetből a legjobbat. Azt javasolta egy másik lány évfolyamtársának, hogy cseréljen vele helyet, mert így beszélgethet egy walthamstow-i testvérpárral. De úgy tűnt, a férfiakat semmi más nem érdekli, csak hogy egymással nevetgéljenek. Ült még ott egy festőnő is, akinek a kiállításán a menyasszony volt a kurátor.

– Posztimpreszionizmus – magyarázta. – Engem a festékek közötti tér érdekel. Ott szólal meg az igazság.

Cora megpróbálta közelebbi kapcsolatba hozni a vőlegény egyik unokatestvérével, de a fickó meglehetősen visszataszítóan viselkedett, többek között csettintgetni kezdett a nyelvvel, valahányszor egy ötven év alatti nő megjelent a látóhatáron, és az este nagy részét azzal töltötte, hogy ütemesen bólogatott, mintha Jimi Hendrix *Foxy Lady*je szolgálna aláfestésül az esküvői élményeihez. Végül Cora csak annyit ért el az esetlen próbálkozásaival, hogy teljesen összezavarta a pincérnőt, így mindenki rossz főételt kapott.

– A saját szerelmi életeddel is foglalkoznod kell, Cupido –

mondta Nancy, miközben végül ellépett az öltözőszekrény tükkrétől.

– Mindig ezt mondd – felelte Cora, és becsukta a fémajtót. – De az feleannyira se mókás.

Megszólalt a csengő, jelezve az utasfelvétel újabb körét. Cora és Nancy elhagyták a személyzeti helyiséget, Nancy elindult a beszállókapuk, Cora pedig a pultja felé.

– Jól telt a hétvégéd, édes? – kérdezte Joan, majd leereszkedett a másik check-in pult mögötti támla nélküli székre. Az idősebb nő, aki a hét nagy részében Cora mellett ült, most ért vissza a hajnali cigarettaszünetéről. Az Aer Lingus több mint két évtizede megtiltotta az alkalmazottainak, hogy nikotínéhségüknek hódolva elhagyják a helyüket, de ez Joant nagyjából annyira érdekelte, mint a kérés, hogy hozza be a táppénzes papírját, vagy ne hívja a poggyászzakodókat „targoncajaniknak”. Joan harminchárom éve dolgozott a repülőtársaságnál, és a nyugdíjazása napjáig pontosan ugyanolyan munkafeltételekkel szándékozott dolgozni, amelyeket annak idején aláírt.

– Ó, tudod... Ha esküvő, akkor másnaposság. De most volt a házassági évfordulótok, Joan! Vett neked Jim valami szépet?

Joan sokatmondó pillantást vetett rá.

– Vett egyáltalán valamit?

Joan férje feketelistára került, miután két hónappal azelőtt beköltöztetett egy galambrajt az aprócska hounslow-i házuk kertjébe, így Joan szárítókötele a madárürülék szentélyévé változott. Amikor Jim elérte a hivatalos nyugdíjkorhatárt, ott kellett hagynia a helyi fogadóirodát, ahol egész életében dolgozott. Teljesen összeomlott – elszakították a lovaktól, a kutyáktól és a jobbnál jobb tippektől. Joan szerint a férje volt az egyetlen ember, akinek több pénze maradt, ha nem dolgozott.

A galambokat búcsúajándékként kapta a törzsvendégektől, azoktól a fickóktól, akikkel a szabadidejében együtt szokott kvízeket megoldani a Goose Tavern kocsmában.

Joan ezt a hétvégét jelölte ki, hogy a férje helyrehozza a dolgokat. Adott egy utolsó esélyt a férfinak, aki harmincegy éve volt a párja. Ha vesz egy tisztességes ajándékot (vagyis nem valami konyhai kütyüt a Tavern mögötti parkolóban egy csomagtartóból), és elviszi vacsorázni az egyik „különleges alkalmakra szánt” étterembe a kettő közül, ami Hounslow-ban található, és ott pedig nem adja elő a szokásos mártírtelenetet, amikor is nem hajlandó kinyitni az étlapot, csak közli a pincérrel, hogy „Mindegy, a legolcsóbbat hozza!”, akkor, és csak akkor Joan hajlandó neki megbocsátani a galambokat és a könyörtelen bélműködésüket. Természetesen Joan egy szóval sem említette az ultimátumot Jimnek.

– Teljesen reménytelen – kezdte Joan, és terebélyes ülepével kényelmesen elhelyezkedett a széken, hogy belemerüljön a történetbe. Imádott panaszkodni. Igazi fatalista volt, és ez tökéletesen boldoggá tette.

– Az a szemét szombat este felhívott a Goose-ból, és megkért, hogy rendeljek neki valami kínait. Azt mondja, már hazafelé tart. Édes-savanyú csirkét akart, meg hogy kérdezzem meg, nem dobnának-e be mellé valami sós ropogtatnivalót. Én meg még azt hittem, elmegyünk valahová, nem az Il Giardino-ba, mert oda asztalt kell foglalni – az a hely különben is egy kicsit puccos, és Jimnek még mindig nem sikerült jól rögzíteni a fogsorát –, de az Alistair'sbe. Úgyhogy kimentem, kinyitottam azokat a bűzlő ketreceket, elengedtem az összes madarat, és elindultam Maurához. Meséltem már Mauráról? Az a barátnőm, aki legyőzte a mellrákot, erre a hűgánál is daganatot találtak. Mindegy, amikor három órával később hazaértem, bocsánatkérésre számítottam, vagy legalább dühöngésre, amiért a férjem elveszítette az imádott galambjait.

De Mr. Ganéj a kanapén horkolt, édes-savanyú csirkével az ölében, a kezében még mindig egy dobozos sört szorongatott. Kimentem a kertbe, és ott voltak azok a nyamvadt csirkék...

– Galambok.

– Galambok. Mind ott ücsörgött a ketrecében, kíváncsian meredtek rám a nyitott ajtón keresztül.

– Gondolom, postagalambok.

– Most már én is rájöttem, Cora. Bementem, felébresztettem Jimet, a sárga földig lehordtam, aztán lefeküdtem. Másnap reggel süttöt nekem tojást meg pirított. Gondolom, ezt is meg kell becsülnöm. – Joan, miután kiadta magából minden csalódottságát, összeszorította az ajkait, majd visszafordult, hogy köszöntse az első utasát. – Hová utazunk ma, drágaságom?

Joan akkor ismerkedett meg Jimmel, amikor az Aer Linguhoz szerződött. Ugyanabban az évben kezdett, amikor Cora édesanyja. A legjobb barátnők voltak, legalábbis addig, amíg Cora anyukája a légitársaságnak dolgozott. Mostanság már nem nagyon mozdult ki a házból.

– Hogy van Sheila? – kérdezte Joan, mintha olvasna Cora gondolataiban, miután a korán érkezett távozott egy Madridba szóló jeggyel. – Találkoztál vele a hétvégén?

– Egész hétvégén Cornwallban voltam, majd ma beugrom hozzá.

– Nekem is meg kell látogatnom.

Sheila Hendricks hónapok óta egy tudományos intézetben élt. Cora meg a nővére, Maeve minden héten meglátogatták, és időnként az öccsük, Cian is benézett, aki magasan funkcionáló autista volt, és minden nehézség nélkül kijátszotta az Asperger-kártyát, ha valami számára kellemetlen helyzet adódott. Sheila szerezte Corának az állást az Aer Linguznál, ez volt az egyik utolsó tudatos tette. Megmozgatott néhány szálát, és a lánya bekerült, míg ezzel párhuzamosan az ő elméje

kezdetten elhomályosulni. Corának hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt, amiért már majdnem egy hete nem látta az édesanyját. Ma este mindenképpen el kell mennie hozzá.

Lefuttatta a reggeli, Edinburghba induló járat utaslistáján az öccse számítógépes programját. Volt néhány húszas évei közepeán járó férfi – túl fiatalok, valószínűleg még nem találták meg életük párját, de talán elég idősek ahhoz, hogy nyitottak legyenek rá. Beírt néhány nevet a Facebook keresőjébe. A profilképek (selfie a barátnővel egy hegytetőn vagy az Eiffel-torony előtt) és a kapcsolati állapot azonnal kizárt egy sor jelöltet.

És ekkor következett Andrew Small: egyedülálló, huszonkét éves londoni lakos, aki Edinburghban él. A fotóalbumában egy sűrű, sötét hajú, jóképű fiatalember képei voltak, és a „Rólam” részben az állt, hogy egy lakótelepről származik, nem messze onnan, ahol Joan lakott, de jelenleg politológiát hallgat Skóciában. Andrew Small tökéletesen megfelelt. Cora csaknem biztos volt benne, hogy heteroszexuális, bár ezzel kapcsolatban mindig megvolt rá az esély, hogy mellényúl.

Az első bejelentkezők nem voltak túl érdekesek: sok idősebb ingázó meg egy csipás szemű, legénybúcsúról hazatérő társaság. Fiatal nő közeledett a pult felé, a kezében tartotta az útlevelét. Cora gyorsan felmérte: csodálatos comb, divatosan festett végű haj, vászonzhátizsák. Szóba jöhet.

– Munka vagy szórakozás?

– Csak egy egynapos kiruccanás. Meglátogatom a barátomat.

Kizárva. Még két lehetséges utas került ki a körből – az egyik túl csöndes volt ahhoz, hogy beszélgetésbe elegyedjen egy repülőút során, a másik pedig Leedsben lakott. Cora az örök szerelemnél nem adta alább, ezért a földrajzi tényezőt elengedhetetlenül fontosnak tartotta.

Ám a harmadikkal szerencséje volt. Cora első ránézésre tudta – a tökéletes idegen Andrew Small számára.

– Üdv! – köszönt a fiatal nő. Magas volt, a haja a válláig ért, és finom szeplők díszeltek az orra körül. Visszanyelt egy ásítást, majd a pultra tette az útlevét és a kinyomtatott járat-számot.

– Munka vagy szórakozás?

– Ööö... Munka – felelte a lány. Pólóban érkezett, aminek a márkáját Cora nem ismerte, valamint szűk farmerben. Elmosolyodott. – Örülök, hogy hazamehetek.

Cora kinyitotta az útlevelet: Rita MacDonald, skót, huszonhárom, sokat utazik.

– Nos, Rita! – szólt Cora, majd visszaadta a lány útlevét, benne a szállókártyával. – A 27A ülés lesz az öné.

– Ablak melletti. Hurrá!

Miután Rita elsétált a szállókapu felé, és az útlevét becsúsztatta a vállán lógó bőrtáskába, azonnal Andrew Small váltotta a pultnál. Magasabb volt, mint ahogyan a fotókon tűnt, és a haja úgy sötélt, hogy Cora legszívesebben megérintette volna.

– Rendben – mondta, és átadta az útlevét.

– Üdvözlöm az Aer Lingusnál, Andrew! 27C ülés, B szállókapu. Kellemes utazást!

Andrew görnyedt háttal odébbállt azzal a lomha, lassú, ringó járással, ami olyan jellemző a fiatal férfiakra. Cora személy szerint szerette, ha egy férfinak jó a tartása, de megkönnyebbülve és korholva emlékeztette magát, hogy ennek semmi köze ahhoz, hogy ő mit kedvel. Felemelte a telefont, és hívta az Aer Lingus Airbus A320-at.

– Nancy? Minden készen áll? Küldök neked egy párt.

London, Heathrow → Edinburgh, 08.20

Rita MacDonald huszonhárom éves volt, és eddig három komolynak mondható párkapcsolatot tudhatott maga mögött. Először kamaszkorában járt egy sráccal, Adamnek hívták. De nem ő volt az első szerelme. Rita úgy érezte, hogy a szerelem még mindig várat magára. De Adam volt az első fiú, akit bemutatott a szüleinek, aki megérintette a cicijét, és az első fiú, aki segített felismerni, milyen hatással lehet a másik nemre. Aztán jött Aaron, a főiskolai barátja: az első igazi, hivatalos szeretkezés, az első fiú, aki írt neki egy verset, és ez idáig a leghosszabb párkapcsolata. És végül Alex: az első fiú, aki szerelmet vallott neki, az első fiú, aki igazi férfinak számított (huszonkilenc volt), és aki miatt most át kellett repülnie az egész országon, hogy másodszor is szakítson vele, mert amíg nem mondta el neki személyesen, nem volt hajlandó elfogadni.

Rita lenézett a beszállókártyájára, visszahúzta a vállára a bőrtáska pántját, és elindult. Amikor a huszonhetedik sorhoz ért, üresen találta. Gondosan becipzározta a táskáját, majd feltette a feje fölötti csomagtartóra. Nem vitt magával sok holmit, hiszen csak egy éjszakát töltött Londonban. Elintézte, amit el kellett. Leült az ablak melletti ülésre, lehúzta az árnyékolót, és párnát hajtogatott a sáljából. Alex ragaszkodott hozzá, hogy nyolc órán át boncolgassák a kapcsolatuk kudarcát, pedig mindössze hat hónapig tartott, amiből hármát más-más

városban töltöttek. De ha Alex ettől jobban érzi magát, Ritának pedig enyhít a büntudatán, akkor megérte az átvirrasztott éjszakát és a repülőjegy árát. Bár a lány megállapította, hogy mostantól hozzáadja a lehetséges pasijelölteknek szóló kritériumok listájához: „Tudja kezelni a visszautasítást!” Plusz újra kellett gondolnia ezt a tudatalatti vonzódását azokhoz a férfiakhoz, akiknek „A”-val kezdődik a keresztnéve.

Amikor Andrew megérkezett a huszonhetedik sorhoz, egy lány szunyókált az ablak melletti ülésen. *Szerencsés csaj*, gondolta. Andrew csak az ablak mellett tudott aludni. Elővette a telefonját, és írt egy üzenetet a nővéreinek, hogy sikerült időben ideérnie. Megfordult a fejében, hogy beszámol a peches folyosó melletti ülésről, de a testvére azonnal lecsapott volna rá.

„Csak egy folyosó melletti ülést kaptál, Andy? Talán nem hallottak az érettségi eredményeidről?”

A nővére nem volt hajlandó Andrew-nak szólítani. Ez volt a neve új, sznob változata. De nekik mindig Andy maradt. Amivel nem volt semmi gond, mert többé nem kellett a közelükben lennie. Megszabadult tőlük. A nővérei rettenetesen sajnálták, hogy Andrew-nak nem lóg minden végtagján egy gyerek, az apja pedig azt sajnálta, hogy éjszakánként nem furikázik részegeket a taxijával. Személyes sértésnek vették, hogy egyetemre ment. Megrémisztette őket. De Andrew nem csak azért tette, hogy kiszabaduljon onnan. Szerette volna vinni valamire.

– Jó reggelt, uram! Üdvözlöm a fedélzeten.

Andrew felpillantott, és meglátta a mosolygó, szőke légiutas-kísérőt, akinek – nem akart arcátlan lenni, de – hatalmas dudái voltak.

– Felébresztené az ifjú hölgyet? Fel kell húznunk az árnyékolót, mert a gép perceken belül felszáll.

Andrew habozott, de a nő határozottan bólintott, hogy alátámassza a kérését. Andrew áthajolt a középső ülésen, és finoman megrázta a lányt. Ő rémülten felriadt, mire Andrew gyorsan visszahúzta a kezét.

– Ne haragudj!

– Jó reggelt, kisasszony! Üdvözlöm a fedélzeten. Kérem, a felszállás idejére húzza fel az árnyékolót! – A légikísérő az ablakra mutatott, és a lány felhúzta a vásznat. – Köszönöm. És most – folytatta, és összeütötte a tenyerét –, hozhatok önöknek egy kávét? A ház vendégei. A segítségükért cserébe.

– Az igazán jólesne – felelte Andrew, aki azóta kávézott, amióta Edinburghba költözött. A lakótársának volt egy kávéfőzője, bár erről otthon egy szót sem szólt.

„Túl jó vagy a teához, mi? Kaviárt is eszel a kávé mellé, Andy, vagy az elcseszi az ízt?”

– Legyen – válaszolt a lány, és ásított egyet. – Most már úgysem tudok visszaaludni – tette hozzá, amikor a stewardess elment.

– Sajnálom!

– Nem a te hibád. Repülön aludni mindig egy rohadt rémálom.

– Le sem lehet feküdni – bólintott Andy, aki akkor ült először repülőgépen, amikor felvették az egyetemre, és eddig csak Edinburghba repült.

Rita nem tartotta magát felszínesnek. Soha. De akkor mi a magyarázata arra, hogy kiadta Alex útját? Elmondta neki, hogy több szempontból sem illenek egymáshoz: érzelmileg, társadalmilag...

– Szexuálisan?

– Nem, dehogy! – biztosította Alexet, és komolyan is gondolta.

Rita élvezte a szexet Alexszel. És ha akkor nem pillant le, talán még mindig élvezné. De lepillantott, és egyszerűen nem hagyhatta figyelmen kívül, amit látott. Azt a kis kopasz foltot a feje búbján. Olyan kiábrándító volt, hogy Rita már nem akart tovább próbálkozni, így finoman eltolta magától Alex fejét.

– Egyszerűen nem illünk össze – ismételte Rita az előző éjszaka, miközben a fiú londoni lakásában ülve sorolta a bizonytalan érveket: érzelmileg, társadalmilag, földrajzilag... De ennél többel nem egészítette ki a listát. Ahogyan azt sem árulta el neki, hogy legfőképpen hajzatilag nem illenek össze. Mert Ritának van haj a feje tetején, neki pedig nincs.

Az utaskísérő visszatért a kávékkal, és Rita engedelmesen válaszolt a kérdéseire arról, hogy hová valósi, és mivel foglalkozik. A mellette ülő fiú is beszámolt. Londoni, de Edinburghba jár egyetemre.

– Elnézést! – szólt egy női hang az első sorokból. – Szeretnék egy teát.

– Jelen pillanatban csak ezt a sort szolgáljuk ki. A repülőgép kávézója hivatalosan csak azután nyit ki, hogy a gép felszállt, és felvette az utazómagasságot. – A szőke stewardess Ritára és az utastársára kacsintott. – A huszonhetes sorral mindig kivételt teszünk.

Amikor a stewardess elment, Rita bemutatkozott.

A fiú kezét nyújtott.

– Andrew.

– A rohadt életbe!

– Tessék?

– Bocs, nem mondtam semmit – szabadkozott Rita.

– Mi az? Nem úgy nézek ki, mint egy Andrew? Csak azt ne mondd, hogy inkább Andynek tűnök.

– Nem, nem erről van szó. Csak... – Rita nem tudta, hogyan magyarázhatná meg a helyzetet anélkül, hogy célzásnak

tűnne, aztán úgy döntött, hogy magáról tesz rá. Egész éjszaka kínosan ügyelt arra, hogy gondosan megválogassa a szavait. – Eddig minden barátom neve „A”-val kezdődött. Úgy látszik, vonzom őket.

De Andrew-nak a szeme sem rebbent.

– És hány barát lenne az?

– Három.

– Három? Hány éves vagy?

– Huszonhárom. Miért? Talán a három sok? Azt akarod mondani, hogy egy lotyó vagyok? – legszívesebben hozzátette volna, hogy csak kettejükkel feküdt le, és egyikőjükbe sem volt szerelmes, de nem akart magyarázkodni. Ha a fickó úgy gondolja...

– Dehogyan! Soha nem tennék ilyet. Le vagyok nyugóztatva – mondta Andrew, és úgy is nézett ki. – A három teljesen jó.

Ahonnán Andrew jött, nem volt szokás a lányokkal randevúzni. Az ember lefeküdt velük, és ha történetesen felcsinálta őket, feleségül kellett vennie, de a kettő között nem sok minden maradt. Andrew-nak mindkét nővére terhes lett, ahogy befejezte az iskolát. Rebecca férjhez is ment, de Janine soha nem árulta el, ki a gyerek apja. „Nem vagyok spicli! – üvöltötte az apjuknak. – Nem fogom beköpní.” És ezt mindenki elfogadta észszerű magyarázatnak.

Kezdetben Andrew-nak lelkiismeret-furdalása volt, amiért egyetemre ment, és az ösztöndíja jelentős részét arra költötte, hogy minden hétvégén hazarepüljön, és a cimborái társaságában ücsörögjön, vigyázzon a nővérei gyerekeire, miközben mindennek elhordja a sok szarházit és seggfejet, akikkel Edinburghban találkozott. Ez valamennyire megnyugtatta őket, mert mindenki azt akarta, hogy Andrew maradjon ugyanolyan, amilyenek ők.

Aznap, amikor Andrew megtudta az érettségi vizsga eredményeit, csúnyán összeveszett az apjával. „Most már nagy ember vagy, mi?”, vágta a fejéhez az apja, mire Andy féltékeny pöcsnek nevezte, és az öreg hozzávágott egy gyümölcsöstálat. Andrew úgy gondolta, ilyesmi előfordul, ha két férfi él együtt egy kicsi házban. Mostanában már nem veszekedtek annyit, és ez a hétvége inkább a hallgatásról meg az értelmes beszélgetésről szólt.

„Szóval, ezt csinálod egész nap, Andy? Könyveket olvasol, és okos gondolataid támadnak. Szép munka, ha valaki ért hozzá.”

„Munka? Andy akkor sem tudna dolgozni, ha valaki jól tőkön rúgná!”

Andrew régen azt mondogatta magának, hogy ez az ő döntésük – hogy a nővérei és a haverjai ezt az utat választották. Ugyanazon a szaros lakótelepen élnek, ahol felnőttek, és minden hétvégén – ha nem gyakrabban – ugyanabba a kocsmába járnak. De a lelke mélyén pontosan tudta, hogy ez nem döntés kérdése; csakis azért van, mert totális csődtömegek. Így, amikor kapott némi anyagi segítséget, hogy politikatudományt hallgasson Edinburghban, nem kellett kétszer meggondolnia.

– Te vagy az első a családban, aki egyetemre jár? – kérdezte Rita, aki úgy nézett ki, mintha egy zenekarban játszana, verseket írna, vagy valami hasonló. – Biztosan nagyon büszkéek rád.

– Büszkébbek lennének, ha vettem volna egy házat a támogatásból. Ez a nagy igazság.

– De te ösztöndíjas vagy! Az egyetem egy vagyonaiba kerül. Nagyon okos lehetsz. Ha a helyedben lennék, be sem lehetne fogni a szám.

– Ezt nem igazán otthonról hoztam.

– Szerintem ez lenyűgöző.

– Tényleg? – Andrew elvigyorodott. Most nem otthon vol-

tak. Sehol sem voltak. A levegőben lebegtek. – Szerintem is teljesen rendben van.

Megszólalt a telefon.

– Kapcsold! – mondta Nancy, miközben a füle és az álla közé szorította a kagylót, hogy a kezével betehesse a mikro-hullámú sütőbe a lefóliázott pirítóst, amit egy nő rendelt a huszonkilencedik sorból.

Az egyik üzemirányító, aki teljesen odavolt Nancyért, ezért megengedte, hogy út közben is fogadjon hívásokat a Heathrow-ról, kilépett a vonalból, és átadta a helyét Corának.

– Na, hogy megy?

– Félsiker, Cupido. Először azt hittem, teljes csőd, mert a lány próbált aludni egyet, de aztán bevettem a szokásost...

– Ingyenkávé?

– És láss csodát... – A grátisz ital volt Nancy első számú fegyvere, ha úgy alakult, hogy beszélgetésbe kell elegyednie a huszonhetedik sorral. Az ingyenalkohol általában hatásosabban működött, de csak akkor, ha nem volt felügyelő a gépen, és nem reggel nyolc felé járt az idő. Nem akart feltűnést kelteni. – El is kezdtek beszélgetni.

– És aztán? – recsegte Cora hangja a telefonba. – Még mindig beszélgetnek?

– Aztán a dorbézoló fickók elkezdtek hepajozni a tizennyolcadik sorban, és ez teljesen lekötötte a figyelmemet. És hadd mondjam el neked, hogy pontosan a tizennyolcadik sor az, amire a legkevésbé sem szeretnék odafigyelni. Az első sorban az a kopasz fickó a *Trónok harcából* most ült fel, és még szabaddá kell tennem a vészkijáratot is.

– Várj, Nancy! Tudnom kell a részleteket!

– Tartsd egy kicsit, megnézem!

Nancy leengedte a kagylót, ami innentől csak úgy a leve-

gőben lógott, majd kivette a mikróból a sonkás-sajtos szendvicset, és az ajtót is nyitva hagyta maga után. Végigsuhant a folyosón, a 29E-n ülő éhes nő mellett, és megállt a huszonhetes sornál. A fiú éppen a családjáról mondott valamit, és a lány lelkesen bólogatott.

– Sonkás melegszendvics?

A pár rámeredt. Nancynek tetszett, hogy mindketten olyan magasak.

– Nem önök kérték? Elnézést, összetévesztettem.

Sarkon fordult, leadta a szendvicset a huszonkilencedik sorban, és közben még csak nem is lassított, aztán visszasietett a lógó telefonkagylóhoz.

– Újabb siker, Cupido!

– Tényleg? Nem voltam benne biztos, hogy a csajnak lesz elég energiája beszélgetni...

– Úgy tűnik, volt. És a srác egészen komoly dolgokról hadovál. Pedig a fiatal pasikat erőszakkal sem lehet rávenni egy komoly beszélgetésre.

Újra csengették a tizennyolcadik sorból. Nancy kihúzta magát, és csinált egy vállközést.

– Mennem kell, Cupido. A csürhe újra támad.

– Büntudat – mondta Andrew.

Rita bólintott.

– Az a legrosszabb.

Megbeszélték az edinburghi baráti körüket meg az ingázást, és mire a gép megkezdte a leszállást, Rita elmesélte Andrew-nak, miért repült Londonba nem egészen tizenkét órával azelőtt. Azonnal a büntudatnál kötöttek ki. A kopaszodás, esetleg a nagy távolság miatt, vagy, mert a lánynak egyszerűen nem volt kedve hozzá; nem számított az ok, csak szakítani akart. De a büntudat miatt kifizetett kilenc-

ven fontot a repülőjegyért, hogy személyesen találkozhasson Alexszel.

– Büntudatom van, pedig tudom, hogy nem kellene – magyarázta a lány. – Egyszerűen utálok az érzést, hogy én vagyok a „rossz fiú”. Aztán azt utálok, hogy utálok.

– Tökéletesen értelek, Rita – jegyezte meg Andrew, és a lány megborzongott, amikor a neve először elhagyta a száját. – Az első két évben minden tőlem telhetőt megtettem, hogy meggyűlöljem az egyetemet, mert úgy gondoltam, ha szeretem, azzal elárulom az otthoniakat.

– És mi történt?

– Már nem járok annyit haza.

– Ez durva.

– Ahogy mondd.

Andrew okos volt, de nem beképzelt, és olyan magabiztosan beszélt, mint aki tisztában van a saját értékeivel. Ritának tetszett ez a londoni lazaság. Egy igazi, londoni vagány.

– De a büntudat jó is lehet – jegyezte meg. – Helyes cselekedetekre vezet bennünket.

– Például?

– Például, amikor az emberek felszedik a kutyagumit. Azért csinálják, hogy ne legyen büntudatuk.

– Szó sincs róla. Csak azért csinálják, mert figyeled őket. Biztos nem szednék fel, ha senki nem lenne a közelben. Ez a csoportnyomás, nem büntudat kérdése. Mint amikor be-megyek egy nyilvános vécébe, és kezet mosok. Csak azért, mert egy másik fickó ott áll, és néz. Ha senki nincs melletttem, eszemben sincs.

– Ember! Ez gusztustalan.

– Mi? – Andrew felnevetett. – Csak pisi.

Rita undorodva elhúzta a száját, de igazából nem gondolta, hogy ez gusztustalan. Csak arra gondolt, hogy ez a fiú bejön neki.

Rita megkérdezte, milyen együtteseket szeret, mire Andrew felsorolt néhány számot, ami tetszett neki, de valójában egyáltalán nem érdekelte a téma. Igazi ismerkedős kérdés: „Milyen zenét szeretsz?” De ezzel az emberek csak megpróbálták elhelyezni egymást. Ugyanúgy, mint a középiskolában. Bár Edinburghban senkinek nem jutott eszébe megkérdezni, milyen focicsapatnak szurkol.

– Általában csak rádiót hallgatok – mondta a fiú.

– Melyiket?

– A Radio 4-et. – Ezt sem merte bevallani otthon.

– Hűha! – lelkesedett Rita. – Az szuper!

Andrew a lakótelepen sajátította el a nagy részét annak, amit a nőkről tudott, és eddig még nem érkezett rá panasz. Így meglehetősen magabiztos volt, ha szexre került a sor. És jól csókolt. Ezzel tizenkét éves kora óta büszkélkedhetett, amikor a lakótelepi lányok közölték, hogy ő az egyetlen a haverjai közül, aki nem úgy smárol, mint egy centrifugázó mosógép. Csak az volt a gond, hogy mivel egy olyan törzsből származott, ahol a randizás nem része a kultúrának, halványlila gőze sem volt, hogyan hívjon el egy lányt.

A legénybúcsús társaság ébren volt, és hangosan dalolászta egy italért. Az egyiküknek sikerült leolvasnia Nancy névtábláját, és azóta remekül mulattak.

– „Bármit megtennék érted, drága. Bármit a világon”* – trillázta az egyik.

– Ugyan már, Nancy! – kiabálta egy másik.

– „Ha kell, Jackkel is megverekszem!”

Nancy udvariasan tájékoztatta őket, hogy mivel reggel kilenc óra van, a repülőgép fedélzetén nem szolgálnak fel alko-

---

* Az *I'll do anything for you, dear, anything* kezdetű dal a *Twist Olivér* 1968-as musicalfeldolgozásában, az *Olivér!*-ben szerepel. – *A ford.*

holt, majd otthagya őket. Egy pillanatra sem esett ki a szerepéből, de nem hagyta, hogy a bolondját járassák vele.

Nancy szerette, hogy ugyanaz a neve, mint a *Twist Olivér* hősnőjének. Eszébe jutott, amikor tinédzserkorában elment megnézni a musicalt a liverpooli Empire-be, és megállapította, hogy a színésznő egyszerűen lélegzetelállító. Nancy általában azt mondta, hogy Nancy Sykesről nevezték el. Sokkal jobban hangzott, mint az, hogy Moone nagy után kapta a nevét. Nem ez volt az első alkalom, amikor ezt énekelték neki, csak legutóbb egy tüneményes vidéki házban, Cotswoldsban hallotta, és a szerenád előadója az ágy végében állt, kezében egy üveg rozéval.

A gép már majdnem leszállt, amikor elsétált Cora párocskája mellett. Nancy imádta, ha az akciójuk sikerrel járt. Amikor elért a hátsó fülkébe, enyhén jobbra helyezkedett el, hogy végignézhesse, ahogy az utasok elhagyják a gépet. Megpróbált az emlékezetébe vésni minden apró részletet, hogy beszámolhasson Corának.

Ritkán találkozunk olyan emberrel, aki teljesen más, mint mi. Általában hasonszőrűekkel vagyunk körülvéve. Ez jutott Rita eszébe, amikor landoltak az edinburghi reptéren. Persze mind azt hisszük, hogy furcsák meg kívülállók vagyunk, mégis ugyanazokra a munkahelyekre meg kocsmákba járunk, mint a többi hasonlóan gondolkodó csodabogár és kívülálló. De amikor Andrew közölte, hogy szereti Drake-et – aki túl populáris volt Ritának –, azt gondolta: *ez a pasi elképesztő.* És rohadtul tetszett neki a haja.

A gép lassan megállt, és a szőke stewardess, aki meghívta őket egy kávéra, ismét elhaladt a soruk mellett. Az intercom azt recsegte: „Automata rendszert kikapcsolni, ellenőrizni.”

– Akkor elhívsz randizni, vagy mi lesz? – kérdezte Rita, és

úgy tett, mintha nehezen tudná kikapcsolni a biztonsági övét, hogy ne kelljen a fiúra néznie.

– Azt szeretnéd?

– Nos, van egy olyan érzésem, hogy megőrülsz értem – felelte Rita, megpróbálta átvenni Andrew magabiztosságát.

– Igen – válaszolta a fiatalember, és Rita nem volt benne biztos, hogy ez kérdés vagy megerősítés. Elléptek az ülésüktől.

– El akartalak hívni.

– Csak kiváráásra játszol?

– Azt hittem, vannak fenntartásaid. Mivel „A”-val kezdődik a nevem.

– A francba! Ezt teljesen elfelejtettem. A rettegett „A”.

– Néhány haverom a vezetéknevemen szólít, ha úgy jobban tetszik. – Andrew elővette a hátsó zsebéből az útlevelét, és a lány kezébe nyomta. Rita felnevetett.

– Igazad van, Andrew Small* – mondta Rita, és visszaadta a fiú útlevelét. – Maradjunk a keresztnevednél, és meglátjuk, mire jutunk!

Miközben araszoltak a folyosón, Rita megcsodálta Andrew széles vállát, és megpróbálta letörölni az arcáról azt az ostoba vigyort. Amikor elértek a gép hátsó kijáratához, megállapították, hogy a szőke légiutas-kísérő ott áll, és őket bámulja, tökéletesen fehér fogai csak úgy csillogtak a tökéletesen rúzsozott szájában.

– Remélem, hogy a mai repüléssel mindketten pontosan oda jutottak, ahová szerettek volna – ragyogott rájuk.

És amikor Rita kilépett a létrára, a csípős edinburghi szélbe, megesküdtött volna rá, hogy a stewardess diadalittasan felkiált a háta mögött.

---

* kicsi (*angol*)